

Kjære slekt og venner....

Adventstiden er allerede godt i gang, det samme er juleforberedelsene. Vi feirer som tradisjonen etter hvert er blitt, julen her på Boganestraen. Alle ungene kommer hjem. Mammass juleribbe lokker nok, og vi gleder oss. Inger-Lill og Richard kommer fra Oslo. Tor-Helge er etter ett år i USA på plass igjen ved NTNU i Trondheim, og Paul Bjarte er i gang med BI-studier i Bergen. Vi antar de ser fram til late dager på "Mammass hotell" her på Boganes.

Året 2008 blir litt spesielt. Tre vesentlige hendelser må nevnes. Amerikaturen, Solveigs etablering av eget foretak og Torgeirs innspurt i statsoljeselskapet.

Vi har snakket om det en stund. Men ting trenger å modnes. Under Solveigs videreutdanning i veiledningsfag, startet tanken om å skape egen virksomhet. Så ved starten av 2008, var det en realitet.

The Norske Hus, Rake Iowa

The Okland farm, Kelly Iowa
F.v.: Ken, Marcie, Margaret, Solveig,
Tor-Helge, Ingunn og John

Slektstreff i Marshalltown, Iowa
Bak f.v.: Dorothy, Margaret, Marcie,
Laura, Solveig og Torgeir
Foran f.v Ingunn, Tor-Helge og Stanley

17. mai i Stoughton, Wisconsin

Spennende, Krevende, men Kjekt, er beskrivelsen. Til nå har oppgavene mye vært knyttet til organisasjoner. Omorganiserings- og effektiviseringsprosesser utfordrer både ledelse og medarbeidere. Det har vært nok å gjøre. Detaljer finner dere på etablissementets hjemmeside: www.persett.net/veiledning

I mai var vi, sammen med Ingunn, en tur til Minnesota og Iowa. Vi var også en snartur innom Wisconsin for å oppleve hvordan norskattede kan feire 17. mai. Og det gjorde de til gangs her. Hele tre dager til ende.

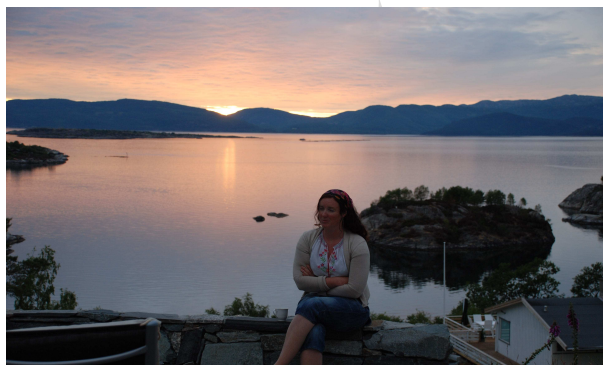
Utgangspunktet var å besøke Tor-Helge som studerte ved University of Minnesota i Minneapolis. Da eksamen var avsluttet, like etter at vi kom bort dit den 11. mai, tok vi alle turen til nabostaten Iowa, hvor vi traff en god del slekt. Etterkommere etter tre brødre Økland som dro til USA for ca 100 år siden. De tre var brødre til Torgeirs mormor. Vi traff døtre til Nils Økland, dessuten sønn, datter og svigerdatter til Johan Økland. I tillegg, noen av Torgeirs tremenninger. Vi fikk også besøke The Okland farm som i dag blir drevet av 3 barnebarn etter Johan Økland: Ken, John og Tim Okland. De farmer et område på 3300 acres (=13 350 mål) i Kelley, omtrent midt Iowa. Nils' yngste datter Marcie var med oss hele tiden vi var i Iowa. Hun var fantastisk. Etter dette gikk turen til 17. mai feiring i Stoughton, Wisconsin. I USA-målestokk var nok dette en litt spesiell feiring, men for oss nordmenn var det kjenslig, med det meste av det som hører med til 17. maifeiringen her hjemme.

Mai var også tid for danskebesøk. Torgeirs medlemskap i Hinna Y's Men's Club medfører danske venner på besøk sånn omtrent hvert fjerde år - og vice versa, vi gjester Holstebro og Danmark med omtrent samme frekvens. I år hadde vi Edith og Flemming Nyholm som våre gjester. Vi bodde hos dem da vi var i Holstebro for ca 10 år siden. Den gangen hadde vi også med oss guttene, Tor-Helge og Paul Bjarte. Selv med et tett og godt program i klubbregi, var nok turen til prekestolen høydepunktet denne weekenden. Tenk det

Torgeir, Solveig, Edith og Flemming

måtte danser til for å få oss til prekestolen. Vi har reist på fjorden forbi og under den mange ganger, men altså - som ektefødte rogalendinger - dette var første gangen vi var oppå. Utrolig. Turen kan tidvis være tung for godt voksne mennesker, men vi kom da fram uten å bruke mer tid enn gjennomsnittet, og det er vi litt stolte av. Naturen i Lysefjorden vet vi er fantastisk. Og vi ble så aldeles ikke skuffet over å se den fra oven.

Inger-Lill i solnedgang på Sjernarøy

Sommeren i år var fin på våre kanter. Mye tid ble brukt i hytta på Sjernarøyane. Fisking og båtturer var vesentlige deler av menyen. Masse besøk på forsommeren, roligere etter hvert, med mange fredelige stunder og en god kopp te i flott solnedgang, gjerne sammen med gode hyttenaboer, Harald og Signe. Inger-Lill og Richard besøkte oss etter en ukes seiltur med venner i ryfylkebassenget. De var også innom under selve seilturen og fikk seg en dusj og et godt måltid mat. De fikk da også møte Solveigs søskenbarn, Kirsten, og mannen Olav, som har hytte

like over sundet mellom Bjergøy og Kyrkjøy. Guttene var opptatt på hver sin kant denne sommeren. Tor-Helge med sommerjobb i Microsoft og Seattle, mens Paul tjente noen sårt tiltrengte kroner i Aftenbladets distribusjonsavdeling. En jobb han har fått mye skryt av. Det må også tas med at Paul Bjarte i påsken var en tur og besøkte Tor-Helge i USA, og de var innom kjente steder fra Los Angeles til Las Vegas og Grand Canyon.

Paul&Co i Hollywood

På jobb har Torgeir hatt det travelt. Som de fleste - i hvert fall på våre kanter - vet, har statsoljeselskapet vært svært så rause med å dele ut tidligpensjon til alle over 58 år. Tiltaket er ulikt mottatt blant folk flest, men av de ansatte har ca 85 % takket ja til det lokale medier kaller "Gullpakken". Som en klassekamerat fra gymnastiden sa det, "Me kan jo regna!". I dag jobber han i Oljedirektoratet. Andre bare svømmer i tid og har det fantastisk. Sier de. Og etter hvert som folk har sluttet, er det blitt mer intenst for dem som er igjen. Det hele startet i oktober 2007. Torgeir kunne ha sluttet da, men ble bedt om å bli litt lenger, noe som er blitt til utgangen av 2008. Så nå er det ikke så mange dagene igjen. Det blir spennende å kjenne på friheten, men tiden får vise om det blir for spenningsfylt. Eller kanskje kjedelig. Avtalen med StatoilHydro tillater jobbing for andre selskaper, hvis en ønsker det. Så her kan det kanskje bli både og? Mer fritid og litt jobb. Så langt er det ingen konkrete planer utover det å smake på privilegiet, bruke mer tid på hobbyaktiviteter og ikke minst, å gå løs på en stor hjemlig ordresreserve av vaktmesteroppgaver i heimen og på hyttene.

Dette året har derfor vært, og er derfor, i all sin alminnelighet et år med milepeler. Det inviterer til ettertanke. Hvorfor er vi her, hva er det vi kaver etter, hva er hensikten med det hele? Det må jo ha en dypere mening. Ellers blir det bare for dumt. Eller er livet i seg selv selve meningen? Vi er glad for å kunne ha en litt videre horisont for våre tanker og følelser. Det finnes en erkjennelse utenfor den vi her og nå kan ta og føle på. Utenfor det materielle og utenfor vår kunnskap. I denne settingen gir julens budskap om likeverd og fred en mening. Det skal vi være villige til å slåss litt for, i en tid hvor selv godheten angripes for å seile under falskt flagg. Blir det rett hvis mennesker lider fordi noen egoistisk og trassig har sine fordeler av at det er slik? Blir det fred uten vilje til dialog, til å ville "gå inn i hverandres verden"? Også her hjemme er livet blitt mer brutalt, sammenlignet med den gangen vi vokste opp, for noen tiår siden. Volden og råskapen - i sterk kontrast til godheten og barmhjertigheten - er blitt underholdning, noe som gradvis og selvforsterkende skaper et kaldt, hensynsløst og utrygt samfunn. Hvorfor og hvordan har det fått skje? Fredsbudskapet trengs derfor mer enn noensinne, også i fredelige Norge. La oss ha det i tankene nå når kirkeklokkene om litt ringer julen inn.